ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε — 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927 — ΑΡΙΘ 35

Η ΦΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ἀναλαβὼν τῇ παρακλήσει τῆς ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Λωζάννῃ Συνεδρίου «περὶ πίστεως καὶ ἐκκλησιαστ διοικήσεως» νὰ διατυπώσῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνακοινώσῃ αὐτὴν πρὸς τὸ Συνέδριον, οὗ εἶχεν ὁρισθῇ μέλος, συνέταξε τὴν ἀκόλουθον περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος σύντομον ἀνακοίνωσιν. Ταύτην, μεταφρασθεῖσαν εἰς τὴν ἀγγλικήν, ἀνέγνω εἰς ἐπήκοον τῆς ὁλομελείας τοῦ Συνεδρίου ὁ Καθηγ. κ. Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος ἐκ προσώπου τοῦ Μακαριωτάτου, κωλυθέντος νὰ παραστῇ εἰς τὸ Συνέδριον).

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εὐχαρίστως δεχθεῖσα τὴν πρὸς ἕνωσιν πρόσκλησιν διαβιβάζει πρὸς πάντας τοὺς ἐνταῦθα παρισταμένους ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐθνῶν ἐγκάρδιον χαιρετισμόν, εὔχεται δ' ἐκ βάθους ψυχῆς ὅπως ταχέως ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, καθ ἣν αἱ περὶ τὴν πίστιν διαφοραὶ θὰ παύσωσι νὰ ἐπιπροσθῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας.

Ἡ μεταξὺ τῶν πρώτων κατάταξις τοῦ ζητήματος τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἡμετέραις συζητήσεσιν, εἶνε, καθ' ἡμᾶς, σοφὴ καὶ ὀρθή. Διότι ἐξ αὐτοῦ ὁλοκληρωτικῶς ἐξαρτᾶται τὸ δυνατὸν μιᾶς συνεννοήσεως· εἶνε θεμελιῶδες διὰ τὴν ἕνωσιν. Τούτου ἕνεκα εὐχαρίστως ἐδέχθημεν ὅπως παράσχωμεν σύντομον ἔκθεσιν τῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τοῦ θέματος τούτου, ἡ διδασκαλία δὲ αὕτη συμφωνεῖ πλήρως πρὸς τὴν τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας.

Ὁμιλοῦντες περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας δέον πρῶτον νὰ ἐξετάσωμεν γενικά τινα χαρακτηριστικὰ τῆς ἁγίας ἐκείνης κοινωνίας, ἥτις καλεῖται ***Ἐκκλησία***, ἔπειτα δὲ νὰ διαφωτίσωμεν τὰ ἐπὶ μέρους γνωρίσματα, ἅτινα ἀπεδόθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῶν Πατέρων ἐν τῷ τῆς Νικαίας Συμβόλῳ καὶ ἔτι καὶ νῦν παριστῶσι τὴν ἀμετάβλητον διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Α'.

1. *Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεοσύστατος.*

Πᾶς ἱδρυτὴς κοινωνίας τινὸς εἶνε κατ' ἀνάγκην καὶ ὁ πρῶτος αὐτῆς νομοθέτης. Αὐτὸς εἶνε ὁ καθορίζων τὸν σκοπόν, δι' οὗ ἡ κοινωνία ὑφίσταται, καὶ τὰ μέσα δι' ὧν οὗτος ἐπιτυγχάνεται· αὐτὸς εἶνε ὁ συνέχων τὰ μέλη αὐτῆς εἰς ἑνότητα πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ. Οὕτω βλέπομεν ἐν τῇ Κ. Δ. ὅτι ὁ Ἰησους Χριστός, μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν δώδεκα αὐτοῦ μαθητῶν, παρέχει αὐτοῖς τοὺς νόμους, τὰ μέσα καὶ τὰ, ἐντολὰς ἐφ' ὧν ἡ Ἐκκλησία ἱδρύθη πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Ταύτας τὰς ὁδηγίας λαβόντες οἱ Ἀπόστολοι παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκήρυξαν τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν ἀνὰ τὸν κόσμον ἱδρύοντες ἑκασταχοῦ Ἐκκλησίας· τοῦτο πράττοντες ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ἐνήργουν ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς παρ' Αὐτοῦ ληφθείσας ὁδηγίας. Ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς ἡ Ἐκκλησία ἐθεωρεῖτο ὡς κοινωνία θείας συστάσεως, ὡς τοιαύτη ἀναγνωριζομένη ὑπό τε τῶν αἱρετικῶν, τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν ἐθνικῶν, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἀρχαῖοι αἱρετικοί, ὡς γνωστόν, ἠξίουν ὅτι αἱ ἐκκλησίαι ***αὐτῶν*** ἱδρύθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν Χριστὸν δὲ ἀπέδιδον τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὴ χριστιανοὶ συγγραφεῖς, ὡς π. χ. ὁ Κέλσος, ὁ Πορφύριος καὶ ὁ Πλίνιος. Προσθέσωμεν ὅτι αἱ προφητεῖαι τῆς Π. Δ. προλέγουσι τὴν ὑπὸ τοῦ Μεσσίου ἵδρυσιν βασιλείας παγκοσμίου, ἐν ᾗ Αὐτὸς Οὗτος θὰ διδάξῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ προσκομίσῃ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δεχθῶμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀληθοῦς Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι εἶνε κοινωνία θείαν σύστασιν ἢ ἵδρυσιν ἔχουσα.

2. *Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἱδρυθεῖσα Ἐκκλησία εἶνε ὁρατὴ καὶ ἀόρατος.*

Αἱ προφητικαὶ προτυπώσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Π.Δ. περιγράφουσιν αὐτὴν ὡς ὁρατὴν κοινωνίαν.

Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία τῆς Π.Δ., ἥτις προεικόνιζε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἦτο ὁρατὴ κοινωνία. Ἐκ τῆς κλήσεως τῶν ἀποστόλων, τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν εἰς κήρυξιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς διὰ τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα προπαρασκευῆς καὶ τῆς συστάσεως τῶν μυστηρίων, προκύπτει σαφῶς ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο ὅπως καταστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ὁρατὴν κοινωνίαν. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ ὄργανον, δι' οὗ οἱ πιστοὶ ἐπιτυγχάνουσι τῆς σωτηρίας, ὑποβάλλει ὡς ἄμεσον προϋπόθεσιν τὸ ὁρατὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία εἶνε κοινωνία ἀνθρωπίνων ὄντων, κατ' ἀνάγκην δέον νὰ εἶνε ὁρατὴ κοινωνία· δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὡς κοινωνία, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα, δι' ὧν δύναται νὰ ἀναγνωρίζηται. Ἡ ἀρχαία ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πρώτου χριστιανικοῦ αἰῶνος πρᾶξις, καθ' ἣν οἱ αἱρετικοὶ καὶ οἱ σχισματικοὶ ἐξωκκλησιάζοντο, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τοῦ ὁρατοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἐκκλησίας· διότι ἀποκλεισμὸς ἀπὸ ἀοράτου κοινωνίας εἶνε ἀδύνατος καὶ ἀδιανόητος, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ λέξις «σχίσμα» οὐδεμίαν ἔχει ἔννοιαν. Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀνθρώπους καὶ ἀγαθοὺς καὶ κακοὺς ἀποτελεῖ σαφῆ ἀπόδειξιν τοῦ ὁρατοῦ αὐτῆς. Οὕτω ὁ Κορίνθιος ἁμαρτωλὸς πρὸ τῆς ἀποσχίσεως αὐτοῦ ἦτο μέλος τῆς Ἐκκλησίας· πρὸ τῆς μεταλήψεως δὲ τῆς θείας Κοινωνίας προτρεπόμεθα νὰ ἐξετάζωμεν ἡμᾶς αὐτούς, διότι τὸ ἀναξίως μεταλαμβάνειν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἰσοῦται πρὸς τὸ εἰς κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίειν καὶ πίειν· ὑπάρχουσιν ἄρα οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναξίως ἐσθίοντες καὶ πίνοντες. Καὶ τὸ μυστήριον δὲ τῆς Μετανοίας κατάδηλον καθίστησιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία περιλαμβάνει καὶ ἁμαρτωλοὺς μεταξὺ τῶν μελῶν της, ὅπερ καταφαίνεται ἐκ τῶν παραβολῶν περὶ τοῦ σίτου καὶ τῶν ζιζανίων, καὶ περὶ τοῦ δικτύου.

Εἶνε λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ἀόρατος καὶ ὁρατή. Πάντα αὐτῆς τὰ μέλη εἶνε ἡνωμένα εἰς ἓν Σῶμα διὰ τῆς χάριτος, ὡς λέγει ὁ ἀπ. Παῦλος (Α΄ Κορ. 12, 12. Ἐφ. 4,1. Ρωμ. 12, 3 8), ὁ δεσμὸς δ' οὗτος τῆς χάριτος εἶνε ἀόρατος. Οἱ πιστοὶ εἶνε ἐπίσης ἡνωμένοι διὰ τῆς κοινῆς πίστεως καὶ τῶν μυστηρίων, ἅτινα ἐν μέρει ἀνήκουσιν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἀοράτου· τοιουτοτρόπως καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀόρατον χαρακτῆρα. Ὁ δισσὸς δ' οὗτος τῆς Ἐκκλησίας χαρακτήρ, ὁ ὁρατὸς καὶ ὁ ἀόρατος, συνάγεται ἐκ τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων, οἵτινες διδάσκουσιν ἡμᾶς νὰ θεωρῶμεν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς συμβολίζουσαν τὰς δύο φύσεις, τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐν τῷ ἑνὶ προσώπῳ τοῦ Κυρίου, Οὗ τὸ ἔργον συνεχίζει ἡ Ἐκκλησία. Ὡς Ἐκεῖνος, λοιπόν, καὶ ἡ Ἐκκλησία δέον νὰ εἶνε συγχρόνως ἐξωτερικὴ καὶ ἐσωτερική, ἀνθρωπίνη καὶ θεία, χάρις εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν πρὸς τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Ἱδρυτοῦ αὐτῆς. Εἶνε λοιπὸν ὁρατὴ καί ἅμα ἀόρατος.

3. *Ἡ Χριστόδμητος Ἐκκλησία εἶνε ἀλάθητος.*

Ἡ ἐπαγγελία τοῦ Χριστοῦ ὅτι ἔσται μετὰ τῶν Ἀποστόλων μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων (Μθ. 28,20) καὶ ὅτι θὰ πέμψῃ τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα ἵνα μένῃ μετ' αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα (Ἰω. 14, 16) ἀποκαλύπτει ἡμῖν ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα παραμένουσι συνεχῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ προφυλάττουσιν αὐτὴν ἀπὸ πάσης πλάνης. Ὁ Χριστός, ὡς ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, παρέχει αὐτῇ ζωὴν συνεχῶς καὶ καθοδηγεῖ αὐτήν, οὕτως ὥστε, ἐφ' ὅσον ὁ Χριστὸς εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀλήθεια (Ἰω. 14,6), νὰ εἶνε ἀδύνατον ἡ Ἐκκλησία νὰ πλανηθῇ. Διὰ τοῦτο ἡ ἁγ. Γραφὴ χαρακτηρίζει τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὸν «στῦλον καὶ τὸ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α΄ Τιμ. 3,15) καὶ διακηρύττει ὅτι «πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Μθ. 16,18). Ἐντεῦθεν εἶνε προφανὲς ὅτι ἐν τῷ ἀνωτέρω χωρίῳ τῆς πρὸς τὸν Τιμόθεον ἐπιστολῆς ὁ Παῦλος δὲν ἀναφέρεται πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, ἀλλὰ πρὸς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δὲν ὁμιλεῖ περὶ μερικῆς τινος ἀληθείας ἢ περὶ ἀληθείας τινὸς εἰδικῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς καθ' ὅλου ἀληθείας· οὕτως, ὥστε ἡ ὅλη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία νὰ θεωρῆται ὡς ὁ στῦλος καὶ τὸ ἑδραίωμα τῆς ὅλης χριστιανικῆς ἀληθείας, καὶ εἶνε, κατ' ἀκολουθίαν, ἀλάθητος. Καὶ ἐν τῷ χωρίῳ δὲ τοῦ Ματθαίου τὸ ἀήττητον τῆς Ἐκκλησίας περιέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπλανοῦς αὐτῆς ἀλαθήτου.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας, ἔδωκεν αὐτῇ ἀποστόλους καὶ προφήτας, εὐαγγελιστάς, ποιμένας καὶ διδασκάλους, «ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης, ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστὸς» (Ἐφ. 4,14-15).

Ἀτομικῶς βεβαίως οἱ ἐπίσκοποι ἢ αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι εἶνε δυνατὸν νὰ πλανηθῶσιν (Πρξ. 20,30. Ἀποκ. 2, 5 ἑξ.), ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία ὡς ὅλον εἶνε ἀλάθητος. Ὁ Τερτυλλιανός, ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρᾶ-

ξιν τῶν Ἀποστόλων ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Συνόδῳ («ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν» Πρξ. 15, 28), διδάσκει μετ' ἐμφάσεως, ὅτι ἡ ἑνότης καὶ τὸ ἀμετάβλητον τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας βασίζεται ἐπὶ τῆς μοναδικῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καθοδηγήσεως αὐτῆς.

4. Ὁ προορισμὸς τῆς Ἐκκλησίας

Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὁ καθαγιασμὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ οἰκοδομὴ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ (Μθ. 6. 33), ἤτοι ἡ ἕνωσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, τῆς Πηγῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐλογίας. Διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἕκαστος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων δύναται νὰ μετέχῃ τοῦ σωτηρίου Αὐτοῦ ἔργου (Ἐφ. 5, 25. Τίτ. 2, 14), διὰ τῆς χάριτος, εἰς ζωὴν αἰώνιον (Ἰω. 17,3).

Β.

Εἶνε λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία θεοσύστατος κοινωνία ἀνθρώπων ἡνωμένων πρὸς ἀλλήλους διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως, ἁγιαζομένων διὰ τῶν αὐτῶν μυστηρίων καὶ κυβερνωμένων ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ διδασκάλων, ὧν τὸ ἀξίωμα ἀνάγει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐν τοῖς Ἀποστόλοις. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, κατὰ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συμβόλων τῆς πίστεως ὁρισμοὺς αὐτῆς, κέκτηται τὰ ἀκόλουθα γνωρίσματα :

5. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶνε μία.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμιλεῖ περὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ὡς μιᾶς (Μθ. 16,15)· μία μόνον λοιπὸν ὑπάρχει Ἐκκλησία, καίτοι τὰ μέλη αὐτῆς εἶναι ἀναρίθμητα διεσπαρμένα ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς, καὶ αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι εἶναι πολλαί. Ὁ Κύριος ἡμῶν διδάσκει περὶ τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς παραβολαῖς Αὐτοῦ· οὕτω σαφῶς ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς ποίμνης καὶ ἑνὸς Ποιμένος (Ἰω. 10,16). Καὶ οἱ ἀπόστολοι ὡμίλουν περὶ μιᾶς Ἐκκλησίας (Ἐφ. 5,25), ἐν ᾗ ἡ ἑνότης τῶν πιστῶν προέκυπτεν ἐκ τῆς ἑνότητος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας (Ρωμ. 12,5):«Εἷς Κύριος, μία πίστη, ἓν βάπτισμα, εἷς Θεὸς καὶ πατὴρ Πάντων, καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν».(Ἐφ. 4,6 πρβλ. Α΄ Κορ.10,17; 12,14—27).Ἡ Ἐκκλησία εἶνε μία ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐτῆς ζωῇ, ἡ δ' ἑνότης αὕτη βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἑνὸς Χριστοῦ,Ὅστις ἐν αὐτῇ ἐνοικῶν, παρέχει αὐτῇ ζωὴν διὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ἑνῶν τοὺς πιστούς, ὡς μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος πρὸς Ἑαυτὸν ὡς πρὸς Κεφαλήν των. Ἡ μυστηριώδης αὕτη ἑνότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εὑρίσκει τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας. Οὕτως ἡνωμένοι οἱ πιστοί, διὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐν Χριστῷ, εἶνε ἐντεταλμένοι νὰ ζῶσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ζωήν, τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἑνότης αὕτη οὐδαμῶς παραβλάπτεται ἐκ τῆς χρήσεως διαφόρων γλωσσῶν ἐν τῇ λατρείᾳ, οὐδὲ διὰ τῶν ἐξωτερικῶν μορφῶν ὀργανώσεως τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' ἐφόσον εἶνε, κατὰ τὸν Κυπριανόν, «una et sola a Domino constituta», αἱ ἀπ' αὐτῆς χωριζόμεναι δι' αἵρεσιν ἢ διὰ σχίσμα θρησκευτικαὶ κοινότητες παύονται οὖσαι μέλη τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας (Ἰω. 2,19), ἡ δ' ὕπαρξις αὐτῶν, κατ' ἀκολουθίαν, οὐδαμῶς καταστρέφει τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἑνότης αὕτη τῆς Ἐκκλησίας δὲν κεῖται μόνον ὡς ἑνότης αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἐμπεριλαμβάνουσα καὶ τὴν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν, εἶνε δῆλα δὴ ἑνότης ὑπὲρ χρόνον καὶ τόπον, καθ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς Κεφαλῆς αὐτῆς ζῇ τὴν ζωὴν Αὐτοῦ αἰωνίως. Ἡ τήρησις τῆς ἑνότητος ὑφ' ἑνὸς ἑκάστου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐμμονῆς αὐτοῦ ἐν τῇ πίστει εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς εἰς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ζώσης πίστεως οἱ πιστοὶ μετέχουσι τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ δὲ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦσι μίαν πνευματικὴν κοινωνίαν τὴν αὐτὴν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ὡς ἐσημείουν ἐν τῇ προηγουμένῃ μου ἀνταποκρίσει οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καλῶς γνωρίζοντες τὰς τάσεις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, ἔχουσι τὴν πεποίθησιν ὅτι ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν πάσῃ περιπτώσει, τυγχάνει ἀδύνατος τό γε νῦν. Τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐξέφρασε ῥητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανὸς ἐν τῷ ἀπευθυνθέντι ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸ Συνέδριον χαιρετισμῷ, διετύπωσαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐμφαντικῶς κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ἀναλαβουσῶν τὴν ἐπεξεργασίαν, μελέτην καὶ διατύπωσιν ἑκάστου ζητήματος ἐκ τῶν ἐν τῷ προγράμματι ἀναγραφομένων, ἐτόνισαν τὴν μεγάλην ἀπόστασιν καὶ καὶ τὰς τεραστίας δογματικὰς διαφοράς, αἵτινες χωρίζουσι τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ τῶν Προτεσταντῶν. Οὕτως ἐν τῷ ζητήματι τῶν μυστηρίων ἐνῷ οἱ ἀντι-

πρόσωποι τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν ἐδήλωσαν ὅτι παραδέχονται δύο μόνον τοιαῦτα, τὸ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας, καὶ ταῦτα οὐχὶ βεβαίως κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀντίληψιν τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας, οἱ Ὀρθόδ. ἀντιπρόσωποι ἀνέπτυξαν τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμόν, τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ περιεχόμενον ἑκάστου τῶν μυστηρίων. Ἐν τῷ ζητήματι τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐνῷ οἱ Προτεστάνται ἐτόνισαν τὴν ἄποψιν αὐτῶν περὶ τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας, οἱ Ὀρθόδοξοι λεπτομερῶς ἀνέδειξαν τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ὡς αὕτη διετυπώθη ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν τῇ ἀναγνωσθείσῃ ἐν τῷ Συνεδρίῳ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου. Ἡ αὐτὴ ἀντίθεσις ἐσημειώθη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ζητήματα: «περὶ κοινῆς ὁμολογίας πίστεως τῆς Ἐκκλησίας», «περὶ τοῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας» καὶ «περὶ τῆς ἑνώσεως τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τῶν μέχρι τοῦδε σχέσεων τῶν ὑπαρχουσῶν Ἐκκλησιῶν».

Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι πάντες ὁμοφώνως ἀνεγνώρισαν ὅτι ἐπὶ ἑνὸς μόνου θέματος δύναται νὰ ὑπάρξῃ ποιά τις συμφωνία: «τοῦ διαγγέλματος δ. λ. ν. τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον» καὶ τὴν ἐπὶ τούτου σχετικὴν ἔκθεσιν δύνανται νὰ ἀποδεχθῶσιν ὡς συντεταγμένην κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ διὰ νὰ καθορίσωσι σαφέστερον τὴν στάσιν αὐτῶν οἱ Ὀρθόδοξοι ἔναντι τοῦ Συνεδρίου καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως ἔστω καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες εἴτε μετέχοντες τοῦ Συνεδρίου εἴτε μὴ θὰ ἤθελον τυχὸν νὰ ἐκμεταλλευθῶσι τὴν πολιτείαν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἂν μὴ αὕτη σαφῶς καὶ διαρρήδην καθωρίζετο, συνέταξαν κοινὸν ὑπόμνημα ὅπερ ὑπογραφὲν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, τῆς Ἐκκλησίας Πολωνίας, τῆς Ἐκκλησίας Γεωργίας καὶ τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας τῆς διασπορᾶς ἀνεγνώσθη σήμερον ἐν τῷ Συνεδρίῳ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων. Τὸ ὑπόμνημα ἔχει ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς: Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ εἰς τὸ προκαταρκτικὸν τῆς Γενεύης Συνέδριον καὶ εἰς τὸ παρόν, παρὰ τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, πρὸς ἃς ἀντιπαλαίουσιν ἱκαναὶ ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων αὐτῆς Ἐκκλησιῶν, ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῆς, ἔχουσα πάντοτε τὴν γνώμην ὅτι πρὸ πάσης διαπραγματεύσεως περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ πίστει ἐπεβάλλετο καταρτισμὸς Κοινωνίας τινὸς τῶν Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἀντιπρόσωποι ὅμως τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας μετασχόντες τῶν ἐργασιῶν τοῦ παρόντος Συνεδρίου «οὐχὶ ἄνευ λύπης παρετήρησαν, ὅτι αἱ τεθεῖσαι βάσεις πρὸς διατύπωσιν κοινῶν προτάσεων καὶ ἐπιψήφισιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ἀποκλίνουσιν ἐν πολλοῖς τῶν ἀρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καὶ θεωροῦσιν ἔργον συνειδήσεως, ὅπως ἀπόσχωσι τῆς ἐπιψηφίσεως τῶν γενομένων ἐκθέσεων, πλὴν μιᾶς, τῆς πρώτης», καθόσον ἡ ἐπὶ τῶν ἄλλων θεμάτων ἐπιτευχθεῖσα συμφωνία εἶναι φαινομενικὴ καὶ ἐπὶ τοῦ γράμματος μόνον στηρίζεται, ἐπραγματοποιήθη δὲ διὰ συμβιβασμοῦ ἀντιθέτων ἰδεῶν καὶ γνωμῶν. Ἀλλ' ὡς ἐτονίσθη ἐπανειλημμένως καὶ κατὰ τὰς ἄλλοτε γενομένας διαπραγματεύσεις ἐν τοῖς ζητήμασι πίστεως καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν οὐδεὶς χωρεῖ συμβιβασμὸς οὐδὲ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποκρύπτωνται ὑπὸ τὰς αὐτὰς λέξεις δύο νοήματα καὶ δύο διάφοροι ἀντιλήψεις καὶ ἐξηγήσεις των κοινῇ παραδεκτῶν γενομένων προτάσεων. Ἐχομένη δὲ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς διδασκαλίας αὐτῆς, ἐπιτρέπει μὲν ἐλευθερίαν τινὰ εἰς τοὺς θεολόγους αὐτῆς, πλὴν τὰ ὅρια τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπὶ μέρους χριστιανῶν εἶναι καθωρισμένα ἐπὶ τῇ βάσει των κοινῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφασισθέντων καὶ τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὑποχρεωτικὰ εἰς πάντας. Οὕτω λ.χ. ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς οὐδεμίαν συζήτησιν δύναται νὰ προέλθῃ περὶ Συμβόλων ἀναγνωρίζουσα ὡς μόνον τοιοῦτο τὸ τῆς Νικαίας—Κωνσταντινουπόλεως, οὔτε δὲ καὶ εἰς τὸ περὶ μυστηρίων ζήτημα, διότι ἔχει ὡρισμένην καὶ ἀποκρυσταλλωμένην διδασκαλίαν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς ἐννοίας καὶ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν. Ἕνωσις περι ριζομένη εἰς ἐλάχιστα κοινὰ σημεῖα εἶναι ἀκατανόητος, διότι, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅπου ἐλλείπει ὁλοκληρία πίστεως ἐκεῖ οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως θὰ ἔβλεπον πάσης γενικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑνώσεως προηγουμένην τὴν μερικὴν ἕνωσιν Ἐκκλησιῶν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν διεπομένων γενικῶν ἀρχῶν, καθόσον πρὸς τοιαύτην ἐν κοινῷ Συμβόλῳ ἡνωμένην Ἐκκλησίαν εὐχερέστερον θὰ ἠδύνατο νὰ συνενωθῇ ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἐν τέλει τοῦ ὑπομνήματος τονίζεται καὶ αὖθις, ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἕνεκα λόγων θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἐκφράζεται ἡ εὐχὴ ὅπως βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀρθῶσιν αἱ ἐπιπροσθοῦσαι δυσκολίαι διὰ τὴν Ἕνωσιν τῶν χρι-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυριακὴ ΙΒ' Ματθαίου	Κυριακὴ ΙΒ'	Α'	γ'
	11	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Β'	δ'
	18	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωσιν	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωσιν	Γ'	πλ. α'
	25	Κυρ. Α' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΕ'	Δ'	πλ. β'

στιανῶν, ὑπὲρ ἧς μετὰ τόσης θερμότητος προσηυχήθη πρὸς τον Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα καὶ Θεὸν ὁ Ἱδρυτὴς καὶ Κυβερνήτης τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός. Ἀποφεύγοντες τό γε νῦν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν προὐξένησεν εἰς τοὺς κύκλους τοῦ Συνεδρίου τὸ ὑπόμνημα τῶν Ὀρθοδόξων, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ πράξωμεν τοῦτο βραδύτερον.

Λονδῖνον, τῇ 18 Αὐγούστου 1927

† Ὁ Μ. Ἀρχιμανδρ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Οἱ ὑποκινηταί.

Οὐδὲ μία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ὅλος περὶ τὴν ἐν Μασσαχουσέτῃ ἐκτέλεσιν τῶν δύο ἰταλῶν ἀναρχικῶν θόρυβος ὑπεκινήθη ὑπὸ τῶν μπολσεβικῶν τῆς Ρωσίας. Ἀσχέτως πρὸς τὴν τυχὸν ἀθῳότητα τῶν θανατωθέντων καὶ πρὸς τὴν φρίκην, ἣν προξενεῖ εἰς πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν πᾶσα βιαία στέρησις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἧς οὐδὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἁγιώτερον ἐν τῷ κόσμῳ ὡς θεόδοτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ παγκόσμιος σχεδὸν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τάραχος ὑπῆρξε κατὰ τὴν προέλευσιν τεχνητὸς ὡς ἐκ Μόσχας ὑποβολιμαῖος, εἶνε δὲ φυσικὸν ὅτι πρὸς τοῖς ἁπανταχοῦ κομμουνισταῖς διεμαρτυρήθησαν καὶ οἱ ἐπιφανεῖς φιλάνθρωποι καὶ ἀνθρωπισταί, ἐφ' ὅσον ἡ ἱερότης τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ὑψώθη ὡς ἐλατήριον ὑπὸ τῶν πονηρῶν μοσχοβιτῶν. Διὰ τὰ τερατώδη κατὰ τῆς ζωῆς ἑκατομμυρίων ἀθῴων ἀνθρώπων ἐγκλήματα τῶν μπολσεβικῶν ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ κόσμου διὰ τῶν εἰς ἐπαναστάσεις ὑποκινήσεων οὐδεὶς ἀκούεται διαμαρτυρόμενος, ἐνῷ θ' ἀνέμενέ τις νὰ διατελῇ ἐν διαρκεῖ ἐξεγέρσει ὁλόκληρος ἡ ὑφήλιος. Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι οὐδεὶς γνήσιος χριστιανὸς δύναται νὰ ἐπιδοκιμάζῃ τὴν ἀνθρωποθανάτωσιν ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν καὶ πρὸς οἱονδήποτε σκοπόν. Ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἡ ποινὴ αὕτη συνετέλεσεν εἰς μείωσιν τοῦ ἐγκλήματος, οὐδαμοῦ δὲ ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐσημείωσεν ἐπαύξησιν τοῦ κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐγκλήματος. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰρωνεία αὐθαδεστέρα τῆς ἀπὸ μέρους τῶν εἰς οὐδὲν λογιζομένων τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν δολοφόνων φιλανθρωπικῆς ἐπιδείξεως.

Τὸ κέρδος.

Ὡς ἤδη ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων προανηγγέλθη, τὸ ἐν Λωζάννῃ συνελθὸν Παγχριστιανικὸν Συνέδριον, καίπερ τὴν ἕνωσιν σχὸν ὡς κύριον θέμα, δὲν θὰ κατέληγεν εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἄμεσον. Ἀπ' ἐναντίας· οἱ μετασχόντες αὐτοῦ, ἴσως πρώτην φορὰν ἀντιμετωπίσαντες εἰλικρινῶς τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς μετὰ μελέτην αὐτῶν ad hoc, *πρώτην φορὰν καὶ θὰ ἐνόησαν καλῶς πόσον πραγματικῶς βαθεῖα εἶνε ἡ μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν διάστασις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς δυσκολία τῆς ἐπιτεύξεως τῆς ἑνώσεως. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ καὶ τὸ μέγιστον ἀπὸ τοῦ συνεδρίου κέρδος, διότι οἱ πάντες ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ἔκυψαν ἐπὶ τὸ μέγα θέμα τῆς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεως, διέγνωσαν τὴν μαστίζουσαν τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα νόσον τῆς χριστιανικῆς διαστάσεως καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ πλάτος, καὶ ἀπῆλθον τοῦ συνεδρίου ἔμπλεοι τοῦ πόθου νὰ συντελέσῃ ἕκαστος τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν βαθμιαίαν ἄρσιν τῶν ἐπιπροσθούντων εἰς τὴν ἕνωσιν κωλυμάτων. Ἐφ' ὅσον «ὁ Θεὸς θέλει τὴν ἕνωσιν» —κατὰ τὴν τελικὴν δήλωσιν τῆς Συνδιασκέψεως— καὶ «τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξεν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν» καὶ «ἀπεκάλυψεν ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους, ηὔρυνε τοὺς ὁρίζοντας ἡμῶν, ἐκέντρισε τὰς ἀντιλήψεις, ἐζωογόνησε τὰς ἐλπίδας ἡμῶν, καὶ ἐδικαίωσε τὴν τόλμην ἡμῶν», δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς οὗτος τῆς ἑνώσεως, καὶ ὅτι γενναῖον πρὸς αὐτὴν βῆμα ἐγένετο διὰ τῆς ἐν Λωζάννῃ πρώτης Παγχριστιανικῆς Συνδιασκέψεως.*

Ἓν μάθημα.

Φωνὴ αὐστηροτάτη, ἀλλὰ δικαία, ἠγέρθη ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ τύπου, διαμαρτυρομένη κατὰ τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον δι' αὐτῶν τῶν νόμων του ἐνῷ ἐξ ἑνὸς θέλει νὰ φαίνεται προασπίζον τὴν ἠθικὴν τῶν πολιτῶν, ἐξ ἑτέρου διὰ τῶν αὐτῶν νόμων συντελεῖ εἰς τὴν διαφθοράν των. Τὸ Κράτος ὥρισε διὰ νόμου ὡς ἐλάχιστον ἀποστάσεως τῶν ἐπισήμων χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν ἀπὸ τῆς πόλεως εἴκοσι χιλιόμετρα ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὕτω καθιστᾷ ἀδύνατον τοῦ πολλοῦ πλήθους τὴν μετάβασιν εἰς αὐτάς, ἤ, τοὐλάχιστον, δυσχεραίνει αὐτήν. Ἀλλ' ἡ κερδοσκοπία ἐσοφίσθη ἀμέσως τοῦ νόμου τὴν καταστρατήγησιν· διαθέσασα δωρεὰν αὐτοκίνητα πρὸς μεταφορὰν τῶν βουλομένων

εἰς τὰς λέσχας της, ἐξεμηδένισε τὴν ἀπόστασιν, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ κατέστησε διὰ τοῦ ἀδαπάνου προσιτὴν εἰς πάντας τὴν ἄνετον ἐπίσκεψιν τῶν κέντρων τῆς ἀπωλείας. Ὁ τύπος ἐμέμφθη τὸ κράτος ὡς ὑποκριτικὸν καὶ ἀνήθικον. Ἡμεῖς πιστεύομεν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐνομοθέτει περὶ τῶν ἐν λόγῳ λεσχῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τοιαύτην τοῦ νόμου καταστρατήγησιν, καὶ ὅτι αὕτη θὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα διὰ νὰ σπεύσῃ νὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς προστασίαν τοῦ κοινοῦ.

Τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀνεγράφη ὅτι μετὰ τὸν τερματισμὸν τῶν ἐξετάσεων τῶν ὑποψηφίων διὰ τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων, καίτοι ἐπεκράτησε πᾶσα δυνατὴ ἐπιείκεια, ἐν τούτοις ἐκ τῶν 90 προσελθόντων ἐνεκρίθησαν ὡς ἱκανοὶ μόνον π έ ν τ ε. Ἐὰν καὶ οὗτοι ἐβαθμολογοῦντο ἄνευ ἐπιεικείας, ἴσως οὐδεὶς θὰ ἐπετύγχανε. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ Κατηχητική.

Ὀρθῶς τονίζει τὴν μεγάλην τῆς Κατηχητικῆς σημασίαν ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ περὶ Κατηχητικῆς ἔργῳ ὁ καὶ ἐξ ἄλλων δοκίμων αὐτοῦ ἔργων γνωστὸς εἰς τοὺς θεολογικοὺς ἡμῶν κύκλους κ. Δ. Κουϊμουτσόπουλος. Εἶνε, πράγματι, πολὺ λυπηρὸν ὅτι δὲν ἀνεδείχθη ἀκόμη ἐν ταῖς τάξεσι τῶν καθ' ἡμᾶς θεολόγων ὁ ἄξιος νὰ ἀναλάβῃ τὴν συστηματικὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἵνα τὸ μὲν διὰ τῆς θεωρητικῆς, τὸ δὲ διὰ τῆς πρακτικῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς Κατηχητικῆς ἱκανοῖ τοὺς τροφίμους τῆς Σχολῆς εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς σχολείοις τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κατὰ σύστημα καὶ πρόγραμμα ἑνιαῖον καταρτισμὸν τῶν παρὰ τοὺς ναοὺς Κατηχητικῶν σχολείων. Εἰς τὴν φροντιστηριακὴν κατηχητικὴν ἄσκησιν τῶν φοιτητῶν θὰ ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα ἡ ἐκκρεμοῦσα ἀκόμη ἵδρυσις τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, περὶ οὗ πολλὰ μὲν ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν, δι' ὅπερ ὅμως οὐδ' ἓν ἐγένετο.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, 23 Αὐγούστου, ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας οἱ Ἄγγλοι προσκυνηταὶ τῆς Δ'. ἱερᾶς ἀποδημίας, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Θωμᾶ Οὐΐλλιαμ, χωρεπισκόπου Λουΐ, τῆς Ἀγγλίας, καὶ Βενιαμὶν Ἐπισκόπου Μιλουώκης, τῆς Ἀμερικῆς, προερχόμενοι ἐκ ΚΠόλεως, ὅπου μετέβησαν μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Αἰγύπτου, Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Ἐφέσου. Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ προϋπαντήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ. Θεοκλήτου καὶ τοῦ Α'. Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Ρουμπάνη, χαιρετισάντων αὐτοὺς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀφίξεώς των εἰς Ἀθήνας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλει τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁδηγηθέντες δὲ εἰς αὐτὸν παρηκολούθησαν τὴν θείαν Λειτουργίαν μετὰ πολλῆς τῆς εὐλαβείας. Μετὰ τοῦτο μεταβάντες ἐν σώματι εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὃν ἐχαιρέτισεν ὁ Χωροεπίσκοπος Λουΐ Θωμᾶς Οὐΐλλιαμ ἐκ μέρους πάντων. Ἀπαντήσας εἰς αὐτὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐχαιρέτισε τοὺς προσκυνητὰς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, αἱ ἱεραὶ αὐτῶν ἀποδημίαι θὰ ἔχωσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν γνῶσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς. Μετὰ τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεχαιρέτισαν αὐτὸν πάντες καὶ ἀπῆλθον. Τὴν ἑσπέραν παρετέθη ἐπίσημον δεῖπνον ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Pallace Hôtel, εἰς ὃ ἐκτὸς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως, κατ' ἐπιθυμίαν τῶν Ἄγγλων ὅπως συνομιλήσωσι μετὰ Ἑλλήνων κληρικῶν, παρεκάθησαν καὶ ἕτεροι κληρικοὶ οἱ Ἀρχιμ. Γερμ. Ρουμπάνης, Θεοφ. Παπακωνσταντίνου, Προκ. Καλλιοντζῆς, Ἰακ. Βαβανᾶτσος, Α. Ἰωσηφίδης, οἱ Πρεσβύτεροι Κ. Ρωμανός, Α. Νησιώτης, Γ. Ποταμιᾶνος. Προπόσεις ἤγειραν οἱ δύο Ἐπίσκοποι καὶ ὁ Rev. S. C. Hughson ἐκ μέρους τῶν προσκυνητῶν, ἀπήντησε δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ζωηρότατα καταχειροκροτηθείς. Ὡμίλησεν ὡσαύτως καὶ ὁ Ἀρχιμ. Θεοφ. Παπακωνσταντίνου, ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν εἰς τοὺς καταφυγόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πρόσφυγας βοήθειαν.

—Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας ἡ ὑπὸ τοῦ Σ. Μητρ. Μαντινείας κ. λ. ὑποβληθεῖσα ἀναφορὰ ἀποφοίτων τῆς τετραταξίου Ἱερατ. Σχολῆς Τριπόλεως, ἵνα ἀποφανθῇ ὁ Νομικὸς Σύμβουλος εἰς ποίαν κατηγορίαν δέον νὰ ὑπαχθῶσιν οἱ ἀπόφοιτοι οὗτοι, ἔχοντες καὶ πτυχίον Διδασκαλείου, προκειμένου νὰ χειροτονηθῶσιν ἱερεῖς.

—'Ανεκοινώθησαν τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ἱεραρχῶν αἱ ἑξῆς μεταβολαὶ Ἡγουμενοσυμβουλίων:

'Εν τῇ Ἱ. Μονῇ «Πλατυτέρας» (Κερκύρας) ἐξελέγη κανονικῶς νέον Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν Βενεδίκτου Μακρῆ ἱερομονάχου, ὡς ἡγουμένου, καὶ 'Ανανίου Πηγῆ μετὰ τοῦ Γαβριὴλ Μανδέλα ὡς συμβούλων.

'Εν τῇ Ἱ. Μονῇ «Βράχου» (Κορινθίας) διωρίσθη σύμβουλος ὁ Ἱεροδ. Γεράσιμος Βαστάκης ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Καλλιοπίου 'Εμμανουήλ.

'Εν τῇ Ἱ. Μονῇ ἁγ. Λαύρας (Καλαβρύτων) ἐξελέγη κανονικῶς Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν Ἱερομονάχων Πολυκάρπου Παϊσίου, ὡς Ἡγουμένου, καὶ Εὐθυμίου Χρυσανθακοπούλου μετὰ τοῦ Φιλαρέτου Ζαφειροπούλου ὡς συμβούλων.

'Εν τῇ Ἱ. Μονῇ «Αἰγίνης» ('Αθηνῶν) διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος ὁ Ἱερομ. Βενιαμὶν Παπαντωνίου ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιούτου Γερασίμου Μαρκιανοπούλου.

'Εν τῇ Ἱ. Μονῇ «Φανερωμένης» (Κορινθίας) διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος ὁ Θεοφ. Θεοφανόπουλος ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιούτου 'Αβερκίου Κωνσταντοπούλου.

'Εν τῇ Ἱ. Μονῇ «'Αγνοῦντος» ('Αργολίδος) διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος ὁ 'Αμβρόσιος 'Ανδρίτσος ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιούτου Θεοδωρήτου Γεωργουλοπούλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Νεώτεραι εἰδήσεις ἐκ Μόσχας διὰ Ρώμης μεταβιβασθεῖσαι περὶ φθίνοντα τὸν λήξαντα μῆνα ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπῆλθε πλήρης συμφωνία μεταξὺ τῶν Σοβὲτ καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τόπον ἐπέχοντος μητροπ. Σεργίου, καθ' ἣν τὰ μὲν Σοβὲτ ἀνεγνώρισαν τὴν ὀρθόδοξον πατριαρχικὴν 'Εκκλησίαν, ὁ δὲ Σέργιος ἀνεγνώρισε τὴν ἐξουσίαν τῶν Σοβὲτ καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποκηρύξῃ πάντα κληρικὸν προπογανδίζοντα ἐναντίον αὐτῶν. Αἱ εἰδήσεις ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ Σέργιος ἐκάλεσε τὸν ὑπερόριον ρωσικὸν κλῆρον ὅπως ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας προσχωρήσῃ εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἐπὶ ἀπειλῇ ἀποσχίσεως αὐτοῦ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει.

—'Ανεγράφη ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ ὅτι τῶν σοβετικῶν ἀρχῶν ἀποπειραθεισῶν νὰ καταλάβωσιν ἐνοριακόν τινα ἐν Κονξανάῃ ναὸν, δεκάδες τινες ἐνοριτῶν ἐγκλεισθέντες ἐν αὐτῷ ἀντέστησαν, ὅταν δὲ ἡ σοβετικὴ ἀστυνομία ἤρξατο θραύουσα τὰς πύλας διὰ πελέκεων, οἱ ἔγκλειστοι θέντες πῦρ κατέκαυσαν ἑαυτοὺς μετὰ τοῦ ναοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΜΕΝΙΩΝ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κων)πόλεως λαϊκός τις ἀνεκηρύχθη Πατριάρχης τῶν 'Αρμενοκατολικῶν, ἀνεγνωρίσθη δ' ὡς τοιοῦτος καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν. Ἡ εἴδησις οὐδαμόθεν ἄλλοθεν ἐπεβεβαιώθη.

ΝΕΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

'Εκ τοῦ προηγουμένου πίνακος («'Εκκλησία» 1926, ἀριθμ. 11) δρχ. 2540.50. Ν. Καστρίτσης ἱερεὺς δρχ. 60 Α Κυριακοῦ 300, 'Αρχιμ. 'Ιγν. Κολιόπουλος 210, Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης 1175, 'Ιωάν. Δροσόπουλος 1110 (λιρ. 3). Ναοὶ 'Αθηνῶν Ἁγ. 'Ελευθερίου 107, Ταξιαρχῶν Πολυγώνου 300, Ἁγ Αἰκατερίνης Πλάκας 252, Ἁγ. Φιλίππου 343, Προφ. Δανιὴλ 225, Ἁγ Τριάδος Κεραμεικοῦ 200, Ἁγ. Νικολάου Φιλοπάππου 227, Ἁγ. Πολυκάρπου 85, Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων 800, Κοιμήσεως Θεοτόκου Ρόμβης 395, Χρυσοκαστριωτίσης 300, Μοναστηρακίου 500, Μονὴ Πάτμου Ἁγ. 'Ιωάννου Θεολόγου 10.000, ἐν ὅλῳ : 19 629 50.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

Εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ προηγουμένῳ (πρ. δ3-34) φύλλῳ τῆς «'Εκκλησίας» ὑπ. ἀρ. 70 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. Χ. Στεφανοπούλου παρεισέφρυσαν τυπογραφικά τινα λάθη, ἐξ ὧν τὰ ἀλλοιοῦντα τὴν ἔννοιαν καὶ κατ' ἀνάγκην διορθωτέα εἶνε περι τὸ τέλος τῆς γνωμοδοτήσεως ἤτοι· πρὸ τῆς φράσεως «νὰ ὁρίσῃ ὡς κληρικὸν μέλος» παρελείφθη ἡ λέξις «δύναται»· καὶ ἀντὶ τῆς φράσεως «νὰ ὁρίσῃ ὡς κληρικὸν μέλος» περελείφθη ἡ λέξις «δύναται» καὶ ἀντὶ τῆς φράσεως «ὡς ἔχοντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου», ἔδει νὰ γραφῇ «ὡς ἕλκοντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου»

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

The nature of the Church. An address ro be delivered at Lausanne, Switzerland, on August 5, 1927 by His Holiness the Metropolitan C h r y s o s t o m Archbishop of Athens.

Fundamental conditions for the unification of the christian Churches. By the most Reverend the Archbishop of Sofia S t e p h a n. Sofia 1927.

'Αριθ. Πρωτ. 2763 'Εν 'Αθήναις τῇ 3)βρίου 1927

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὴν Μοναχὴν 'Αμβροσίαν Παπαντωνίου, ἀδελφὴν τῆς Ἱερ. Μονῆς τοῦ Σωτῆρος τῆς ἐπιλεγομένης «Δάσους» τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Παροναξίας.

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῇς ἐνώπιον τῆς Ἱερ. Συνόδου καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις Αὐτῆς τῇ 19 Σεπτεμβρίου ἐν. ἔτ. ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρᾳ 9 π. μ., ἵνα δικασθῇς ὡς κατηγορουμένη, δι' ἣν αἰτίαν ἀπελογήθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι ὅτι ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇς τῇ ὡς ἄνω ὁρισθείσῃ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῇ ἐρήμην.

† *Ὁ 'Αθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος.*

Ὁ Α΄. Γραμματεὺς

'Αρχιμ. *Γερμανὸς Ρουμπάνης*

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βυτουμᾶ Διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Τρικκάλοις καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν Δημοπρασιῶν τόπον τὴν 4ην 11ην καὶ 18ην Σβρίου 1927 καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9—12 π. μ. ἑκάστης ἡμέρας ἡ ἐκποίησις μιᾶς ἑτοιμορρόπου οἰκίας τῆς Μονῆς κειμένης ἐν τῷ χωρίῳ Μπελετσίῳ μετὰ τοῦ συνεχομένου κήπου ἐκτάσεως ἡμίσεως στρέμματος ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταὐταρίθμου διακηρύξεως ὧν γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν δραχμῶν 15 000 κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ἁρμοδίου Μηχανικοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται προσηκόντως. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βυτουμᾷ τῇ 18 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζερμπίτσης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν ἐνοικιάσεως δημοπράσίαν διὰ μίαν πενταετίαν τὰ κάτωθι κτήματα τῆς Μονῆς. 1) Εἰς ξηρικὸς ἀγρὸς ἐν θέσει Κατσαροῦ 2) δύο τεμάχια ποτιστικὰ ἐν θέσει Ποτιστῶνα ἓν παληάμπελον ἐν θέσει ἅγιος Γεώργιος 3) ἓν μικρὸν τεμάχιον ἔξωθι τοῦ χωρίου Ριβιώτισα καὶ δύοτεμάχια ἔξωθι τοῦ χωρίου Γοδένα. Ἅπαντα μετὰ τῶν ἐναὐτῷ δένδρων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃτὴν 4ην Σ)βρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακήν, ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀν Καλαβρυτινοῦ καὶ τοῦ τῆς Μονῆς ἀντιπροσώπου. Οὐδεὶς γίνεται δεκτὸς ἄνευἀξιοχρέου ἐγγυητοῦ. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων κατατεθιμένων ἐν τῷ ἄνω Συμβολαιογραφείῳ καὶ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ζερμπίτσης τῇ 12 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μυροκόβου Τρικκάλων Διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως, τὴν 11ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν οἱ ἑξῆς ἀγροὶ τῆς Μονῆς. 1ον οἱ ἐν Μεσούντῃ καὶ ἐν ταῖς θέσεσι «Φάγκος» Ρόγκι, ἁγία Σωτῆρα, Γύρα, Παλαιολυσιὰ καὶ Λαιμὸς κείμενοι. 2ον Οἱ ἐν Μηγέρει καὶ ἐν ταῖς θέσεσι Λογγᾶ, Λογγολάκια, Μάνταλου, Πυργούλια καὶ Γκορτσιαῖς κείμενοι καὶ 3ον) Οἱ ἐν Κοθωνίῳ Τρικκάλων ἀγροὶ καὶ καρυαὶ τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ἐν τῇ διακηρύξει ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ εἰς τοὺς τόπους τῶν δημοπρασιῶν. Ἐν Ι. Μονῇ Μυροκόβου τῇ 13 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βυτουμᾶ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Τρικκάλοις καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 4. 11, καὶ 18 Σ)βρίου 1927 καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἑκάστης ἡμέρας ἡ ἐκποίησις μιᾶς οἰκίας τῆς ἄνω Ι. Μονῆς κειμένης ἐν Πόρτα Παζάρ, μετὰ τοῦ συνεχομένου αὐτῇ ἀχυρῶνος καὶ τῶν πέριξ ταύτης πέντε τεμαχίων γηπέδων ἐκτάσεως ἀναφερομένης ἐν τῷ οἰκείῳ σχεδιαγράμματι ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταὐταρίθμου διακηρύξεως ὧν γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι, πρὸ πάσης πλειοδοσίας. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 30,000 διὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἀχυρῶνα καὶ δραχμὰς δέκα (10) κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον διὰ τὰ γήπεδα κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ἁρμοδίου μηχανικοῦ. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βυτουμᾷ τῇ 18 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ι. Μονῆς Βυτουμᾶ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Καλαμπακίᾳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 4 11 καὶ 18ην Σεπτεμβρίου 1927 καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην π. μ. ἑκάστης ἡμέρας, ἡ ἐκποίησις α) δύο ἀγελάδων ἐτῶν 14 ἑκάστη, β) ἑνὸς δαμάλεως ἐτῶν 4—5, γ) ἑνὸς δαμάλεως ἐτῶν 2—3, δ) ἑνὸς παλαιομόσχου ἐτῶν 2, ε) ἑνὸς χοίρου τῶν 5, στ) τεσσάρων χοίρων θηλέων ἐτῶν 6—7 ἑκάστης μετὰ 15 ἀρτιγεννήτων χοιριδίων ζ) δώδεκα γεγηρακυτῶν αἰγῶν καὶ δύο τραγῶν ὁδηγῶν, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταὐταρίθμου διακηρύξεως, ὧν γνῶσιν δύνανται νὰ λαμβάνωσιν οἱ βουλόμενοι πάσης πλειοδοσίας. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται διὰ μὲν τὰ ἀγελάδια ἅπαντα τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 5000, διὰ δὲ τοὺς χοίρους ἅπαντας καὶ χοιρίδια τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3000, καὶ διὰ τὰς αἶγας καὶ τράγους τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 3000. Ἐν τῇ Ι. Μονῇ Βυτουμᾷ τῇ 18 Αὐγούστου 1927.

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἑπταετοῦς ἐνοικιάσεως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1928 μέχρι τέλου Δβρ. 1934 τὸ ἐν Ντουγρὶ τῆς περιφερείας Σομπονίλου τῆς Τριχωνίας οἴκημα (Πανδοχεῖον) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ τὴν 25ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10η ἕως 12η τῆς Μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν Ἀγρινίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τοῦ Ἀγρινίου, ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Τριχωνίας ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, ὡς καὶ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι κατὰ τὴν δημοπρασίαν δέον νὰ ἔχωσι μεθ' ἑαυτῶν ἀπόδειξιν καταβολῆς 1500 δρχ. εἴς τι Δημόσιον ταμεῖον ἢ τὴν ἐθνικὴν τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ κτηματεγγύησιν κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 53 συγγραφῆς ὅρων τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ Ἡγ)λίου τῆς Ἱ. Μονῆς Προυσοῦ ὧν δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν παρὰ τοῦ κ. Οἰκονομ. ἐφόρου Τριχωνίας ἢ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Προυσοῦ τῇ 8 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱ Μονῆς Ὁσίου Νικάνορος Προκηρύσσει ὅτι : ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως δύο βοῦς καὶ ἓξ ἀγελάδας τῆς Μονῆς ἐκ τῶν παλαιοτέρων. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Σερβίοις τῇ 2ᾳ καὶ 3η Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐν ἡμέραις Κυριακῇ καὶ Δευτέρᾳ (ὁπότε διεξαχθήσεται καὶ ἡ μεγάλη ἐτησία ἐμποροπανήγυρις Σερβίων «Νιάημερος»), ἀπὸ ὥρας 10—12 π. μ., ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πανηγύρεως, ἐν τῷ εἰθισμένῳ τῆς Μονῆς πρατηρίῳ (κάτω μέρος τῆς πλατείας), συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ 142 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἔν τε τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ Συμ)γράφῳ Σερβίων. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὁσ. Νικάνορος τῇ 14η Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Νικάνορος προκηρύσσει ὅτι : ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐκμισθώσεως ἤτοι ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1927 μέχρι 26 Ὀκτωβρ. 1930 τοὺς κάτωθι ὑδρομύλους τῆς Μονῆς. α'. Τὸν ἐν Λουξιανῇ ὑδρόμυλον, β' Τὸν ἐν Καλλιόνῃ ὑδρόμυλον, γ'. τὸν ἐν Σφιλτσίῳ ὑδρόμυλον, μετὰ τοῦ μανδανίου καὶ τῆς δριστέλλας καὶ δ'. Τοὺς ἐν Τορνικίῳ δύο ὑδρομύλους μετὰ μανδανίου καὶ τῆς δριστέλλας. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Σερβίοις τῇ 2ᾳ καὶ 3η Ὀκτωβρίου, ἐ. ἔ. ἐν ἡμέραις Κυριακῇ καὶ Δευτέρᾳ (ὁπότε διεξαχθήσεται καὶ μεγάλη ἐτησία ἐμποροπανήγυρις Σερβίων «Νιάημερο»), ἀπὸ ὥρας 10—12 π. μ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πανηγύρεως, ἐν τῷ εἰθισμένῳ τῆς Μονῆς πρατηρίῳ (κάτω μέρος τῆς πλατείας), συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν ὑπ' ἀριθ. 121, 123, 225 καὶ 127 ἐ. ἔ διακηρύξεων ἡμῶν, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἔν τε τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ Συμ)γράφῳ Σερβίων. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὁσίου Νικάνορος τῇ 14 Αὐγούστου 1927.

Ἐν Ἀθήναις Τύποις «Φοίνικος» ὁδ. Σταδίου 38.